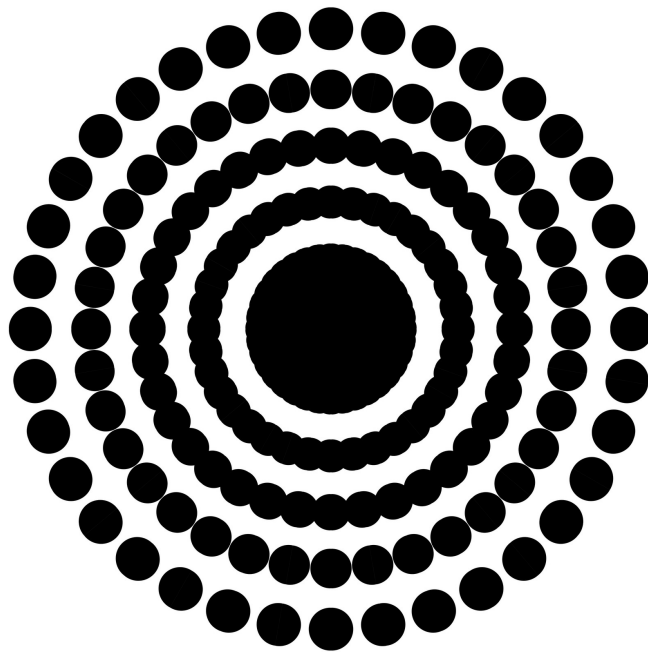

Fazekas József Tamás

Reductio ad Absolutum
avagy visszavezetés a Teljességre(be)

2017

Ezen írás *Édesapám*,
megboldogult *Fazekas József* matematika-fizika tanár emlékére született.

Reductio ad Absolutum ***avagy visszavezetés a Teljességre(be)***

A káosz olyan rend, melyet csak az alkotója ismer.

I. A pont

„A pont a geometria egyik alapfogalma.

*A pont lényegében egy helyet jelöl, amelynek **kiterjedése nincs** (azaz nulla dimenziós), és **mérete is minden irányban nulla**. Ez azonban csak értelmezés és nem definíció. A pont fogalma mindenki számára másképp jelenhet meg.*

Az axiomatikus geometriában a pont mellett általában léteznek további alapfogalmak is: ilyen geometriai objektum például az egyenes és a sík a Hilbert-féle axiómarendszerben. *A geometria azonban felépíthető úgy is, hogy **minden** más **geometriai objektumot** - ideértve az egyenest és a síkot is - **pontok halmazaként definiálunk**.* *(1)

Jelen elmélkedésnek nem kiindulópontja a pont geometriai definíciója, sokkal inkább egy adalék, mely arra hivatott, hogy a Lét egyik legmagasabb rendű misztériumát, a Tér tisztán tudati természetének valóságát, egy metafizikai szemléletből kivethetővé tegye, a jelen korszakban a tárgyi világ érzéki valóságtartományainak absztrahálására használt matematikai-logikai gondolkodás számára is. Magyarán nem egy matematikai axiómából kiindulva jutunk el egy magasabb rendű, matematika feletti valósághoz, hanem pont ellenkezőleg, egy matematika feletti valóságból eredeztetjük azt a matematika számára is megragadható, absztrahálható valóságot, mely jellegénél fogva a matematikában is tükröződik, tükröződhet.

II. Reductio ad absolutum

A matematikában ismert *reductio ad absurdum* logikai megközelítése helyett egy teljesen más alapelvelet alkalmazunk, ez a ***reductio ad absolutum*** elve, melyet az alábbiakban fontosnak tartok kifejteni, a pontosabb érthetőség végett. Mindenekelőtt szükséges meghatároznom, eme újszerűnek ható terminust, mely látni fogjuk, hogy valójában egyáltalán nem új, hanem az egyik legősibb – ha nem a legősibb – logikai rendszer, mely a Teljességből indul és a Teljességbe tér meg.

A ***reductio ad Absolutum*** – **magyarán a visszavezetés a Teljességre(be)** – logikai elvén azt értjük, hogy minden létező és nem létező, megnyilvánult és megnyilvánulatlan egy olyan, *eleve* minden térbeni és időbeni, megnyilvánulatlan és megnyilvánult létezését is meghaladó, ám azt MAGában foglaló PONT-SZERŰ VALÓSÁG EGY-SZERŰségének a RÉSZÉ, mely meghatározhatatlan pontszerűség egy olyan, egyszerre leegyszerűsíthetetlen és oszthatatlan, megnyilvánult és megnyilvánulatlan EGYsÉG, (egy és egész) amely ugyanakkor önMAGán belül végtelen sok, tudati valóságként létező RÉSSZÉ képes válni, bomlani, alászállni úgy, hogy paradox módon önMAGa EGYsége és oszthatatlansága eközben mindvégig sértetlen, sérthetetlen, kezdet és vég nélküli, végtelen EGYségben VAN. Minden RÉSZ tehát egy eleve létező – a tér idő kontinuumát is meghaladó, ám mindazt magában foglaló és magában magából kibontani képes – EG-ÉSZ rÉSZe, mely részkénti létezését csak és kizárólag a már elve létező EGÉSzből nyeri és

nyerheti, a meghaladhatatlan értelemben vett Abszolútum, vagyis Teljesség pedig az a kezdeti és végső EGÉSZ, amely pedig nem RÉSZek összességéként jön létre, hanem amely minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan VALÓ EGY és EGYetlen EGÉSZsége és EGYsége, mely EGÉSZség és EGYség önMAGát képes végtelen sok RÉSZként megtapasztalni, végtelen sok tudatformaként, tudatformában és tudatforma által. Ilyen módon, a Teljesség = Absolutum úgy képes önMAGát tetszőlegesen sok, valójában pedig vég nélküli, végtelen sok RÉSSZÉ alábontani, hogy minden látszat, azaz megnyilvánultság vagy megnyilvánulatlanság ellenére is, önMAGa EGYsége és EGÉSZsége a tér-idő kontinuum törvényszerűségeit meghaladó VANSágban örökké EGY és EGYetlen, oszthatatlan EGÉSZségként és EGYségként VAN jelen. **A reductio ad absolutum logikai elve tehát azt jelenti, hogy minden létező rÉSZ*(2) visszavezethető egy eleve létező EGÉSZbe**, ám ez az eleve létező EGÉSZ nem valamiféle eleve létező részek logikai halmaza, összege vagy összessége, amely EGYség és EGÉSZség mintegy alulról szerveződve épül fel az eleve létező részekből. A Teljességből - a Teljességnek - a Teljességben ugyanis számtalan, matematikailag számszerűen pedig végtelen RÉSZesedése, részé válása létezhet és létezik, mely Teljesség EGÉSZ(sÉG)e soha nem nyerhető vissza, egy részleges alábontási sémából, ugyanakkor ezen EGÉSZ MAGában hordoz minden lehetséges alábontási sémát is EGYben. Ez egy olyan látszólagosan meghaladhatatlan logikai paradoxon, mely a RÉSZségek világában pusztán racionálisan nem oldható fel, de intuitíve a logikát meghaladó tudati átélésben, és átérzésben megvilágosodhat az avatott tudat számára.

(Egy közelítő példa: vegyünk egy tárgyat, amely a Teljességet szimbolizálja. Ha ez mondjuk egy fából készült gömb, akkor a gömböt egy megfelelő vágóeszközzel – elméletileg – végtelen sok módon lehetünk képesek feldarabolni. Számtalan egymástól különböző méretű és formájú darabot, azaz részt hozhatunk létre. Ezen részek összessége elméletileg helyesen újra összerakva az eleve létező gömböt kell kiadja, ám ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy az eleve létező gömb ezen tetszőlegesen, a vágás által létrehozott részekből jött létre. Ez a hasonlat, természetesen csak közelítőleg érvényes, mivel például a vágásnál keletkező fűrészport is össze kellene rakni stb. ezért csak elméletileg lehetne a részekre vágott gömbből újra egy. Azonban ez az atomista világrépre is átvihető analógia, vagyis azért, mert valaminek az EGYsége atomi és szubatomi stb. részecskékre alábontható, az korántsem jelenti azt, hogy amaz eme atomi, szubatomi stb. részecskékből lett felépítve, hanem pusztán csak azt a tényt, hogy atomi, vagy szubatomi részecskékként IS szétbontható, azok virtuális összegeként felfogható. Az atomista világrépre tehát semmi más, mint egy lehetséges absztrakt nézet, amelyben és amiként a Teljességből a Teljességben alászálló, kibontakozó, megnyilvánuló tudati valóság SZEMlélhető. Nem érvényesség vagy érvénytelenség kérdése, hanem pusztán lehetőség a VALÓság értelmezésére, ám mint minden lehetséges értelmezés természeténél fogva nem lehet EGYenlő az értelmezett Teljességgel.)

A **reductio ad absolutum** logikai elvének ugyanakkor van még egy fontos adaléka. Ez pedig a Teljesség jelenVALÓsága a RÉSZben. Mivel minden RÉSZ az elve létező, legnagyobb és egyszerre legkisebb, meghaladhatatlan és alábonthatatlan EGÉSZből, vagyis a TELJESSÉGBől nyerhet és nyer létet, azért minden RÉSZben EGYszerre jelen van a TELJESSÉG. Minden RÉSZben MAGa a Teljesség jelenik meg. Ez a racionalizáló elme számára maga a teljes KÉPtelenség, az emberi elme ugyanis pusztán racionális módon nem képes annak a teljes, hiánytalan és maradéktalan megértésére, hogy miként lehetséges az, hogy a RÉSZben, a MAGa részességével, és ezáltal feltételezett hiányosságával EGYetemben mégis jelen legyen az EGÉSZ, vagyis a Teljesség. Itt ezen a ponton azonban szükséges az EGÉSZ és a TELJESSÉG fogalmi különválasztása. A Teljességben ugyanis számtalan RÉSZ-EGYség, vagyis olyan önMAGában önMAGához képest EGÉSZ létezik

és létezhet, mely önMAGában véve is Teljes. Magyarán bármilyen módon is bontja önMAGát RÉSZekre az EGY és EGYetlen VALÓ, vagyis legvégsősoron a TELJESSÉG, önön teljessége még a részségben sem semmisül meg, pusztán egy tudati valóság, az osztódás és szorzódás TUDATI mágiája az, ami mind a részség, min az elkülönültség, mind a teljességből való kiszakítottág tudati valóságát létrehozza és létben tartja. Az abszolút valóság, vagyis a Teljesség ugyanakkor SOHA, semmilyen körülmények között nem szűnik meg, mindig és mindenkor megmarad a folytonossága, a kontinuitása. Emberi szinten mindez azt jelenti, hogy individuumként, azaz személyként a személy feletti VALÓ akaratából mintegy önként vállalt módon, de megtévesztve vagyok önMAGam részsege által önMAGam TELJESSÉGét illetően. Ezt nevezhetjük MÁGIának, varázslatnak, játéknak azaz lálának. Mert a legvégső valóságot illetőleg SOHA nem veszíthetem el önMAGam Teljességét, mivel mint EGY és EGYetlen VALÓ, mind személy feletti mind személyes, mind EGÉSZkénti mind RÉSZkénti valóságomban TELJESSÉG VAGYOK. Ez minden paradoxonok paradoxona, melynek lényegét ugyan érintheti a ráció, de amelynek lényegébe nem hatolhatunk be, csak az intuíció, azaz az érzés általi átlényegülés által.

III. Pont, kör és gömb – a Semmi amiben benne van Minden

A fenti okfejtésben jogosan merülhet fel az a kérdés, hogy az ami egész, az teljes-e, teljesség-e? Mert vegyünk egy példát: egy emberi lény, akinek fizikailag hibátlan teste van, harmonikus lelki és kimagasló szellemi adottságok összességével rendelkezik vagyis EG-ÉSZsÉGes az mihez képest egész, mihez képest rész, és ily módon kijelenthető-e, hogy a teljesség birtokosa, birtokolhatja-e a teljességet? Ez egy nagyon bonyolult kérdéskör, ugyanis emberként számtalan alkalommal tapasztalhatjuk meg önmagunk részségét, vélt vagy valós hiányosságait, fogyatékoságait, vagyis mindazt, amitől az a határozott érzetünk támad(hat), hogy még az egészséget sem birtokoljuk, nemhogy azt a meghaladhatatlan teljességet, amit metafizikailag a Teljesség = Abszolútum fogalmával jelölünk. A teljesség ugyanis magában hordoz mindent, így a teljesség tökéletesség is EGYben. Ezt pedig emberként, részként, relativként átélve önMAGam igen távoli ideának, semmint tapintható és átélhető valóságnak élhetem meg. Ám LÉNY-EGemet tekintve mindez tudati mágia, mely csak hiteti részsegem, végességem, tökéletlenségem, és hiányát teljességemnek. Hogyan? Nem végzetes ellentmondás mindez a fenti okfejtés tükrében?

Itt jöhet segítségünkre a teljesség modelljeként is felfogható geometriai triász, vagyis a pont, a kör és a gömb egymásbanfoglaltságának a tudati valóságra, ezen belül pedig a teljesség fogalmára alkalmazható analógiája. A pont ugyanis már önMAGában egy sajátos paradoxon, hiszen olyan tudati objektumként létező matematikai fogalom, mely valójában van és nincs egyszerre. Létezik mint virtuális axiomatikus terminus, ám a fizikai világban az *abszolút pont és pontszerűség* megfoghatatlan, megjeleníthetetlen, pusztán szimbolikus, és ilyen módon csak utalhatunk rá. A pont ugyanis nulla dimenziós, vagyis kiterjedés nélküli, virtuális geometriai egység. Nem nehéz meglátni ebben a geometriai fogalomban a metafizikai párhuzamot a megnyilvánulatlan, minden lét és nemlét egységét magában foglaló SEMMIvel. Azzal a semmivel, ami végső soron magában foglal mindent, ami akár megnyilvánult akár megnyilvánulatlan tudati valóságként, tudati objektumként, objektumokként létezik, létezhet. De miként is jelenik meg mindez geometriai absztrakcióként?

„A geometria azonban felépíthető úgy is, hogy **minden** más **geometriai objektumot** - ideértve az egyenest és a síkot is - **pontok halmazaként definiálunk.**” Ha ehhez az axiomatikus kijelentéshez hozzáadjuk a fenti pont-értelmezést, akkor ebből egyenesen következik, hogy amennyiben a pont egy kiterjedés nélküli, zéró dimenziós geometriai objektum, úgy a belőle pontok halmazaként

alkotott, vagy alkotható minden más geometriai objektum is végső soron a zéró dimenzió többszöröződése, a semmi valamivé válása, vagyis alapján véve semmilyen geometriai objektum létezéséhez nincs szükség eleve létező üres térre, mivel minden geometriai objektum nulla dimenziós pontok többszöröződéseként jön és jöhet létre. Ez egy olyan paradoxon, mely magának a Térnek a természetét is más megvilágításba képes helyezni, magyarán ebből az következik, hogy *a geometriai értelemben vett Tér végső soron EGY és EGYetlen PONT kiterjedés nélküli valósága, mely PONT dimenzió nélkülsége (nulla dimenzió) mégis MAGában hordozza minden, potenciálisan pedig végtelen dimenzió lehetőségét. A semmi amiben benne van a minden.* Valójában tehát ezt az axiomatikus valóságot tovább göngyölítve, ezen logika mentén törvényszerűen szükséges eljussunk annak a felismerésére, hogy a geometriai Tér valójában nem más, mint egy olyan tudati valóság, mely teljes mértékben tudati függőségű, és nem a tudat függ, valamiféle eleve létező, tudattól független Tértől. Tovább menve azt a kijelentést kell tegyük, hogy **a Tér – metafizikai értelemben – nem más mint Tudat**, mind személyes mind személy feletti valóságként, azaz az egyedi, egyéni, személyes, individuális elmeként tapasztalt, ám az egyedi, egyéni, személyes, *individuális elmét* meghaladó, azt azonban magában foglaló, magából magában önmaga által kibontani képes, **az EGYetemes Elme által létrehozott és fenntartott illuzórikus valóság** (realitas illusoria). Az objektív és a szubjektív duális fogalmi párosának a léte is eme tudati függőségű, teljesen és tisztán tudati természetű lét-valóságban létezik és létezhet, és valójában ez az az egyszerre végtelenül taranscomplex és taranssimplex folyamatos teremtő tudati aktus, melyben és mely által a distanciálódás tudati mágiájában, a tudaton belül bármilyen tudati objektum, objektumok megjelenhetnek és szemlélhetővé lesznek. Ez egy újabb paradoxon, hiszen arról beszélünk, hogy tulajdonképpen a szubjektum – ami emberi lényként én önMAGam vagyok – és a szubjektumtól (jelen esetben önön alanyiságotól) elkülönülő objektumok is eleve egy a szubjektív(itás) és az objektív(itás) lehetőségét is magában hordozó EGY és EGYetlen, osztatlan **ŐS-Tudat** által, és ezen belül jelenik és jelenhet meg, mely ŐS-Tudaton kívül nincs semmi és senki, és személy feletti végső valóságként, mindez **EGY-ÉN-MAGom** vagyok. Ilyen értelemben tehát visszatérve a PONT definíciójára, minden valóság – és valóság alatt csak és kizárólag tudati valóság tételezhető jelen okfejtésben – egy és egyetlen olyan nulla dimenziós ŐS-TudatMAG valóságából fakad és fakadhat, mely önMAGa dimenzió nélkülségében hordozza, minden objektum potenciálisan végtelen mennyiségű és minőségű dimenzionalitását. Ilyen értelemben tehát EGY és EGYetlen PONT MAGában foglal minden lehetséges (megnyilvánulatlan, potenciális) és létező (megnyilvánult) objektumot, s mivel metafizikai szempontból minden valóság tudati valóság, így minden objektum tudati objektum, természetszerűen tehát benne foglaltatik, mintegy ebből bomlik ki ennek geometriai, objektum értelmezése is.

Az ŐS-Tudat az a PONTszerű VALÓság, mely egyszerre kiterjedés nélküli, és melynek kiterjedése ugyanakkor végtelen, határtalan, ezért bármilyen kvantitatív absztrakcióval is közelítsük meg ezen Teljességet, pusztán paradoxálisan tükrözhetjük azt, mert ennek lényege racionálisan csak és kizárólag közelíthető, ám semmiképp sem ragadható meg, a maga teljességében. Ezen valóság az emberi lény számára ugyanakkor teljesen és tökéletesen megragadható azon tudati átélésben, mely akkor jöhet létre, amikor az emberi tudat képes mintegy újra EGGYÉ válni, újra ki- és beteljesedni önMAGa létezésének forrásában és forrásával: A TELJESSÉGGEL.

A pont-kör-gömb matematikai-geometriai hármasságában ugyanakkor a fenti kijelentések érthetőbbé válhatnak. A pont az abszolút köz-ÉP-PONT szimbóluma, melynek tudati analógiája EGY-ÉN-MAGom vagyok. A kör azon objektum, mely a szubjektumtól (alanyiságotól) való tudati – geometrikusan síkbeli – elkülönülés és elkülönítés által jön léte, melynek mértékét a

centrumtól, a köz-ÉP-PONTtól távolodó, abból kiáradó sugár mértéke határozza meg. A geometriai értelemben definiálható sugár analógiája az a tudatcentrumból kiáradó, attól távolodó, azaz a szubjektum szubjektivitásától egyre nagyobb mértékben elváló, kiváló, elválasztódó (szeparálódó) tudatsugár, mely a tudat(om) önMAGa(m) centrumából kiáradó, ám attól távolodó, ezáltal objektív módon megjelenő, ám mindig csakis szubjektív módon átélt és átélhető valóságát teremti meg, önön tudati fókuszában (tudatfókuszomban). A gömb minden lehetséges pont, pont alkotta kör és sugár összessége. **A Tér – metafizikai értelemben – valójában nem más, mint önön tudati fókuszom sugara által tudatilag megteremtődő, létrejövő tisztán tudati valóság, mely a tudatom köz-ÉP-PONTjából indul, és a tudatom középpontjától távolodik, létrehozva ezáltal a szubjektum(om)tól különváló objektív valóság illúzióját.** A Tér geometria értelemben véve is egy olyan illuzorikus valóság, melynek teljessége egyetlen, kiterjedés nélküli pontban is jelen van, mint potencialitás. Ezt a legjobban a gömb – mint geometriai test, objektum – segítségével érthetjük meg. A gömb ugyanis felfogható úgy is mint pontok halmaza, de felfogható úgy is, mint EGY és EGYetlen pont, mely osztatlan önMAGÁban foglalja a gömböt. A pont nulla dimenziós, a kör kétdimenziós a gömb háromdimenziós forma a térmértanban. Sokat elárul azonban erről a formai hármasságról az, hogy *a matematikában mind a körnek mind a gömbnek a kvantitatív, racionalizált kifejtéséhez elengedhetetlenül szükséges π (Pi) irracionális, sőt azon belül transzcendens szám.**(3) Ez egy, a matematikánál magasabb rendű, ám azt is önMAGából kibontani képes olyan metafizikai valóságot is meghaladó VALÓságra, Teljességre mutat, aminek a jelentősége emberileg felbecsülhetetlen.

Nem véletlen, hogy a metafizikában a gömb a tökéletesség, a teljesség szimbóluma. Ezzel tökéletes összhangban van a megnyilvánult világban az a matematikai absztrakció, mely a gömb teljességét racionális számokkal leírni KÉPtelen, így ezt csak egy irracionális szám segítségével, nevezetesen a π számmal képes csak közelíteni. Ez mindennél beszédesebb, mert bár az érzékszervi valóságban, az emberi érzékszervek számára ez a matematikai-geometriai közelítés tökéletesen megfelel (például tárgyak tervezésénél, kivitelezésénél) azonban maga a matematika a tanú arra, hogy létezik valami, ami a ráció számára pusztán csak megközelíthető, de a maga teljességében és befejezettségében soha nem érhető el, ez pedig a kör-gömb racionális, matematikai absztrahálása. A kör és a gömb bár a ráció számára egy valóságosan tudati, azon belül pedig matematikai-geometriai objektum, annak tökéletes és teljes megragadhatósága, leírhatósága a ráció számára, a matematikában nem létezik. Ékes példája ez annak, hogy meddig juthatunk el a racionalizáló elme segítségével: nevezetesen a Teljesség pereméig. *Ha be akarunk lépni a Teljességbe, akkor először el kell engednünk a rációba vetett mindenhatóság képzetét.* Még annak felismerése sem elegendő, hogy az, ami túl van a ráción, az matematikailag csak egy irracionális, transzcendens számmal közelíthetően absztrahálható. Nem elég, mert az ami túl van a ráció általi megragadhatóságon, az nem egyenlő az irracionálissal, mert az az intuitív VALÓság. **Az intuitív valóság nem ellentéte annak, amit a pszichológia, vagy a matematika irracionálisnak nevez, hanem minden lehetséges VALÓság EGYsége, amelyből az elme, az ész racionalizáló, felosztó, megosztó, feldaraboló működése által a racionalizált, racionalizálható valóság is alászáll, megjelenik.**

IV. Visszavezetés a Teljességbe

A gömb – mint a Teljesség szimbóluma – a ráció számára csak egy irracionális számmal fogható meg, ám lényegét tekintve a ráció számára megfoghatatlan marad. A pont és a gömb valójában a tudat pontszerűségének és a tudat térszerűségének geometriai szimbólumai. Amint EGY és EGYetlen PONTban benne van minden lehetséges GÖMB, úgy minden lehetséges GÖMB valójában EGY és EGYetlen PONT megmásulása, megsokszorozódása. Ezen analógia mentén pedig elérkeztünk jelen értekezés legjelentősebb felismeréséhez: *A Teljesség mindig és mindenkor,*

törvényszerűen és szükségszerűen benne van mindenben, és mindig és mindenkor, törvény és szükségszerűen minden benne van a Teljességben, mert valójában minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan összessége az az EGY és EGYetlen köz-ÉP-PONT, mely maga a Teljesség, és amely Teljességtől való eltávolodás is, csak MAGán a Teljességen belül, tudatilag jön és jöhet létre. A ráció számára ezen kijelentés paradoxalitása mindaddig teljesen logikátlan és feloldhatatlan, ameddig a dilemma, vagyis a kizárólagosság racionális-logikai sémáján keresztül közelítjük meg mindezt. A dualításokba zárult emberi elme számára ugyanis megfejthetetlen az a kettősség, hogy miként lehetséges az, hogy EGY és ugyanazon valóság, önMAGán belül, önMAGát úgy ossza fel – akár tetszőlegesen végtelen sok részre – hogy mindeközben nem csak hogy megmarad önön EGY és EGYetlen oszthatatlan, csorbíthatatlan Teljessége és EGYsége, de ezen belül és ezzel párhuzamosan ezen részeket, önMAGán belül önMAGától különbözőként, MÁSként, objektív valóságként megjelenő tudati valóságként élheti át- és meg, az EGY és EGYetlen ŐS-Tudat önMAGától, önMAGában, önMAGán belül létrejött különválásában megjelenő nézőpont(ok), potenciálisan végtelen számú tudati fókuszának a rátekintésében. A fentiek alapján ugyanis az is megérthető, hogy a Teljesség – egyedileg is – nem pusztán potencialitás, hanem a LÉT-TERE minden tőle tudati elszakíttóságban megjelenő SZEMléletnek, szemlélhetőségnek, azaz tudati valóságnak. A Tér teljes mértékben tudati valóság, az EGYetemes Elme teremtménye, mely az EGYetemes Tudaton belül jelenik meg, ilyen értelemben minden létezés és létező EGY és EGYetlen TUDAT, és EGY és EGYetlen TÉR, önMAGában, önMAGa által, ám érzékileg önMAGától különállóként megtapasztalható része. Minden RÉSZ – minden individuális érzékszervi tapasztalás ennek ellentmondó tartalma ellenére is – önMAGában hordozza az EGÉSZet, a Teljességet. Egy időtlen hasonlattal mindez úgy szemléltethető, hogy az Óceánban minden csepp MAGa az Óceán, és az Óceán MAGa minden csepp. Az Óceán ugyanakkor nem cseppek összessége, pusztán különböző kvalitású vagy kvantitású cseppekre bontható, elméletileg végtelen módon és képpen. Ugyanakkor ami mindent mindennel összeköt, az az EGY-LÉNY-EGÚSÉG, mely A Teljesség legnagyobb misztériuma, s mely egylényegűség minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan valóság forrása, alfája és ómegája. EGYszerre MÁS, különböző és EGYszerre EGY. Az ŐS-Tudat az EGY és EGYetlen Tér, melyben minden VAN, s amiben semmi sincs, pontosabban a SEMMI IS benne van, mert még a SEMMI sem létezik rajta kívül, mivel magának a valamin/valakin kívüliségnek a tudatilag, érzékileg, érzékszervileg tapasztalható valósága IS általa(m), vele(m) és benne(m) jöhet és jön létre. **A semmi nem űr és üresség, hanem a megnyilvánulatlan mindenség.**

Ezen a ponton az erre érzékeny tudatnak talán már felsejlik, hogy **az érzéki, érzékszervi tapasztalásban átélhető Tér is, valójában teljesen és tökéletesen tudati természetű,** és ezen tér semmiképp sem független az emberi tudattól, és annak EGYetemes forrásától: az ŐS-Tudattól. Az ŐS-Tudat MAGa az EGY és EGYetlen VALÓ, mely személyem feltti valóságként, minden individuális létező személyes és személytelen köz-ÉP-PONTjaként: EGY-ÉN-MAGom VAGYOK. Ezen valóság teljessége nem absztrahálható. Ezen valóság csak az intuitív, legbelsőbb, EGY és EGYetlen köz-ÉP-PONT felé fordulva ragadható meg, és amikor a *tudati átélésben* feloldódik minden emberi KÉPzet, és még MAGának a köz-ÉP-PONTnak a fogalmisága is feloldódik az EGY-ÉNben, amikor minden visszaolvad a semmibe, a lét és a nemlét EGY és EGYetlen VALÓként kerül át és megélésre, a RÉSZ akkor tér vissza az EG-ÉSZ Teljességébe, individualitásként akkor jutok el a minden személyességet meghaladó, ám MAGában(omban) hordozó, abból kibontani képes Lét feletti Léthe. **Minden Tér önMAGam VAGYOK, önMAGamban van és önMAGamból kitérve ömMAGamba visszaTÉR, ez maga a reductio ad absolutum, magyarán a visszavezetés, visszatérés a Teljességhez, a TELJES ÉGbe.** Minden amit a matematika absztrahálhat, amit a tudományok térként megragadva tükrözhetnek: EGY-ÉN-MAGom VAGYOK. A tiszta tudat, mint

üresség a formában, és a forma az ürességben sem más, mint EGY és EGYetlen Teljességem kifejeződése. A ráció a „tükör által homályosan”*(4) való **érzékelés**, míg az intuíció MAGa a „színről-színre” való **látás**. De mindez mit sem ér, ha nincs a KI mindezt átélje, megélje.

A májába, az illuzórikus valóságba való révülés IS ezen szent, kozmikus játék, a *lílá* lehetősége és része. A valódi játékot pedig csak a bennem élő *ős-gyermek* által élhetem meg. A Teljesség szent játéka ez önMAGával, hogy önMAGát, önMAGa EGÉSZségét végtelen sok RÉSZként átélhesse, tapasztalhatta. A Végtelen álma önMAGáról, melyben önMAGát végesnek álmodja. A mája nem bűn és nem büntetés, hanem szent vágy és akarat, melyben és amely által a Léten belül az Élet álma valósággá válhat, az abban tapasztaló tudatnak, a szellem-lélek-test misztikus háromságában. Mert három a MAGunk igazsága, és EGY a ráadása. Minden KÉTségtől mentesen, EGYetlen EGYségben. A SZER és a REND forrásából fakadva, és annak üdvözítő Teljességébe visszatérve.

Írta: [FJT](#) – 2017. január 20. Szatmárnémeti

Utóhang:

Boldogság és üdvösség

Az ifjú a világot akarja megváltoztatni és megváltani, a spirituális törekvő önmagát, a bölcsességre vágyó pedig már egyiket sem, mert a világot önMAGaként ismerte fel, és önMAGában a világ, a valóság és a tudat Teljesség-ÉNEK a Forrására lelt. A világra és a valóságra mint tudatának tükröződésére tekint, a megnyilvánult létezőkre, személyekre, másokra pedig mint EGY-ÉN-MAGa kiadására.

Amikor az elme a Szívben pihen, az üdvösség fénye ragyog a létezésben, és a létezés visszatér, feloldódik, átszemélyül az üdvösség fényében. A valódi bölcsesség: boldogság, üdvösség, amely nem az elme világteremtő, megismerő tetteiből fakad, hanem a lét és a nemlét kettősségét meghaladó EGY és EGYetlen, öröktől fogva létező VALÓ, mely EGY-ÉN-MAGom VAGYOK.

Jegyzetek:

*(1) Forrás: [https://hu.wikipedia.org/wiki/Pont_\(geometria\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/Pont_(geometria))

*(2) A **rÉSZ** és az **egÉSZ** szavaink zseniális módon fejezik ki az EGY-MÁSbanfoglaltságot, valamint ezen logikailag megkülönböztethető egységnek, egységeknek az elme mágiája általi – pontosabban az ész racionalizáló működésében létrejövő – tudati valóságot. A **rész** és az **egész** szóban ugyanis egy és ugyanazon gyök illetve rag (névképző, igeképző és főnév is) található, ez pedig az **ész**, ugyanakkor az **eg-ész** szavunkban az **eg** gyök önmagában az **eg**, **egy**, **ég** (mint az egész, az egy, az égbolt egységes osztatlansága) szóbokorban képes kifejezni valaminek az egészségét, egységét, osztatlanságát.

*(3) Forrás: [https://hu.wikipedia.org/wiki/Pí_\(szám\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/Pí_(szám))

*(4) Lásd itt: [A SZERetet himnusza](#) (Kor. I. 13; 1-13.)

További gondolatok és írások:

Puritán Szájbersarok ∞ transzmEnta kiadó

© 2017 Fazekas József Tamás

Jelen mű tartalmának bármilyen célú felhasználása csak a Szerző engedélyével lehetséges.

Kapcsolat: info@fazekas.info